

til at gaa ud fra, at de Anbringender, jeg den Gang gjorde, staa ved Magt, og at man ikke har evnet at omstyrte dem, ellers vilde det nok være blevet forsøgt i den forløbne Tid. Der blev under Forhandlingerne den Gang her i Tinget gjort nogle svage Forsøg paa at afkræfte mine Anbringender. Det var bl. a. det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre), som udtalte, at la Cour havde Fortjenesten af at have taget den Ide op at anvende Vindkraft til at frembringe Elektricitet, og at jeg derfor ikke havde haft Ret til at tale om, at Professor la Cour intet havde udrettet, det findes i Tidenden Sp. 1189—90. Nu anerkender jeg ikke, at det ærede Medlem sidder her som Censor for, hvad vi andre have Ret til at udtale. Naar jeg har en Mening om en Ting, anser jeg mig for fuldt berettiget til at udtale mig paa den Maade, som min Mening er, uden Hensyn til, hvad det ærede Medlem mener derom. Det kan være, at det ærede Medlem vil sige, at det ikke var den juridiske Ret, han tænkte paa, men kun den moralske Ret til at se paa la Cours Virksomhed paa den Maade, som jeg gør det. Det kunde det ærede Medlem maaske have haft en vis Ret til, hvis jeg havde staaet ganske alene, men det, der nu foreligger, viser, at et Antal virkelig dygtige og anerkendte Fagmænd paa det Omraade staa paa samme Standpunkt som jeg, og saa falder det ærede Medlems Paatale af mine Udtalelser ganske til Jorden.

Jeg skal til Godtgørelse af Rigtigheden af mit Standpunkt anføre et Par Udtalelser af specielt anerkendte Fagmænd paa det Omraade, hvis Ord sikkert hverken Repræsentanten for Randers Landkreds eller andre ærede Medlemmer ville underkende. Den ene er Professor Rung, Lærer i Elektroteknik ved polyteknisk Lærestanstalt, en Mand med en saadan Uddannelse, at han med betydelig Autoritet kan udtale sig om den Slags Ting. Han har i en Diskussion i elektroteknisk Forening den 9. Decéber 1905 med tørre Tal slaaet fast, at saadanne smaa Elektricitetsværker som dem, man benytter ude paa Landet, og som man vil tillægge la Cour Æren for og give ham Understøttelse til at virke for, vilde med en Oliemotor være billigere baade i Anlæg og Drift, end naar man anskaffer en Vindmotor. Dette at anskaffe den sidste betyder altsaa i Virkeligheden en forøget Bekostning. Efter en saadan Udtalelse synes jeg, der ikke kan være Tvivl om, at det, der er

kommet ud af la Cours Virksomhed for de 150,000 Kr., ikke opfordrer os til vedblivende at støtte denne Virksomhed. Det omtalte Foredrag og Tallene findes i Tidsskriftet „Elektrikeren“ for 10. Decéber 1905.

Den Fortjeneste, som det ærede Medlem tillagde la Cour for Ideen om Vindkraften som Elektricitetsfrembringer — en Fortjeneste, som i øvrigt er ret omtvistelig, da enhver Tekniker ved, at man kan anvende Vindkraften til Frembringelse af Elektricitet —, forsvinder eller bliver i alt Fald ganske ubetydelig, og dens Værdi ligger meget fjernt fra det Beløb paa 150,000 Kr., som er givet til Støtte derfor. Hvis det skulde være rigtigt at fortsætte paa den Vej, er der i alt Fald et stort Antal andre Opfindere her i Landet, som vel ogsaa kunde have Kræv paa at faa Tilskud til de Opfindelser, de have gjort, saa meget mere som disse have været af meget større Betydning for Samfundet end la Cours. De have imidlertid ikke krævet et saadant Tilskud, saa lidt som vi have tænkt paa at give det. Jeg skal bemærke, at Professor Rung i øvrigt omtaler la Cours Virksomhed med den største Sympati, saa at det ikke kan være personlig Uvillie, der ligger til Grund for hans Udtalelse, der fremkommer i Kraft af de Beregninger, han har gjort. Han kommer til det samme Resultat, som jeg ved Finanslovens 1ste Behandling hævdede, nemlig, at Betingelsen for det hensigtsmæssige ved Vindkraftens Anvendelse til Frembringelse af elektrisk Energi er, at der findes tilstrækkelig gode, store og effektive Akkumulatører til Opmagasinerings af Elektricitet, og selvfølgelig glæder det mig, at det Resultat, som denne specielle Videnskabsmands Studium har ført ham til, falder nøje sammen med mine Synspunkter.

Jeg kan anføre andre Ingeniørers Udtalelser, der gaa i samme Retning. Under den omtalte Diskussion paa polyteknisk Lærestanstalt udtalte Ingeniør Sardemann efter den tekniske Udredning af Forholdene angaaende smaa Elektricitetsværker følgende, som ligeledes findes i det nævnte Tidsskrift, og som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Der er god Grund til at antage, at denne Konstruktion af smaa Vindelektricitetsværker er en Reminiscens fra Vindelektricitetsværkerne, men samtidig er det ogsaa et Bevis for, at Vind for smaa Elektricitetsværker af den for omtalte Størrelse ikke bør bruges som Drivkraft. Det store Akkumulatorbatteri i Forbindelse med Reservemaskiner og større